

El director del film 'American Beauty' obté un guardó especial per la gestió artística del teatre Donmar Warehouse

Redacció
LONDRES

Tres premis Olivier per a Sam Mendes

El nord-americà Sam Mendes es convertia ahir en el primer triple guanyador de la història dels premis Laurence Olivier, els Oscars de la indústria teatral londinenca, demostrant que s'estima el cine i les bambolines a parts iguals.

Responsable de l'oscaritzada *American Beauty*, el polifacètic Sam Mendes s'endu aquest any els guardons com a millor director i millor responsable de *revivals* gràcies a les produccions *Twelfth Night* i *Uncle Vanya*, que ja han traspassat l'Atlàntic per estrenar-se a Broadway. A més, els Olivier li reconeixien amb un premi especial els deu anys com a director artístic del Donmar Warehouse, la sala on Nicole Kidman va cantar sensació amb *The Blue Room*.

El director va haver d'agrair el *hat trick* de distincions amb

Sam Mendes és reconegut amb tots els honors pel prestigiós teatre britànic

què l'honora l'escena britànica per videoconferència des de Nova York, on es va poder veure la seva nòvia, l'actriu Kate Winslet (*Titanic*), plorant com una magdalena en sentir les paraules de Mendes, que,

mirant-se-la, va afegir: "Vull donar les gràcies a la meua parella Kate perquè aquestes dues obres parlen de l'amor i ajuda molt quan en tens una experiència de primera mà".

Una altra *star* dels EUA amb

un Oscar al prestatge, Gwyneth Paltrow, es va quedar amb un pam de nas quan va veure que no li donaven l'Olivier com a millor actriu protagonista per *Proof*, un altre dels èxits de taquilla del teatre de Mendes. Claire Higgins li va robar la cartera gràcies al seu paper a *Vincent in Brixton*, espectacle que s'estrena aquests dies a Nova York. En qualsevol cas i fent gala de la seva con-

dició d'estrella, Paltrow va sortir com un llamp per la porta del darrere per evitar que la premsa li preguntés per la seva relació amb Chris Martin, el cantant de la banda Coldplay.

Comunicació fluida

Els guanyadors dels Olivier aquest any miren molt cap a Broadway. Simon Russell Beale, que s'ha embutxacat el premi al millor actor pel seu paper a la txekhoviana *Uncle Vanya*, és també a Nova York amb aquest espectacle. I és

La nord-americana Gwyneth Paltrow veu com Claire Higgins guanya el guardó com a millor actriu protagonista

que els últims anys el West End ha teixit una xarxa potent d'obres teatrals protagonitzades per estrelles de Hollywood com ara Nicole Kidman, Kevin Spacey i Glenn Close.

En un any on han provat sort musicals tan llampants com *Chitty Chitty Bang Bang* i *Bombay Dreams*, qui s'ha emportat l'Olivier d'aquesta categoria ha estat *Our House*, basat en els èxits del grup de *ska* Madness. La reestrena de *My Fair Lady* -clara guanyadora de l'edició anterior- a l'històric Drury Lane Theatre ha vist com els seus protagonistes, Alex Jennings i Joanna Riding, van recollir els guardons a millors intèrprets de musical.

TEATRE

'L'aparador'

Prêt-à-porter, llest per oblidar

Juan Carlos Olivares

'L'aparador', de Victoria Szpunberg.
Direcció: Toni Casares.
Escenografia: Bibiana Puigdefàbregas. Vestuari: M. Rafa Serra. Il·luminació: Kiko Planas.
Intèrprets: Francesc Albiol, Víctor Àlvaro, Maria Molins i Ricardo Moya.
Sala Tallers, TNC.

L'aparador és un espai tan artificial que costa de creure que hi pugui existir res de viu al seu interior. Sobre aquest cubicle estanc ha fixat la seva atenció Victoria Szpunberg, quarta a estrenar el seu encàrrec del Projecte T6 d'autors residents del TNC. Són molts els possibles punts de vista sobre aquesta urna exhibicionista. Fins i tot l'art n'ha donat el seu, amb Joseph Beuys com a inevitable referent. Una mirada que es qüestiona tant el contenidor com el contingut. Szpunberg ha decidit que amb el marc n'hi ha prou per explicar el que vol explicar.

El vidre de la superficialitat és relliscós. Fins i tot els més experimentats iconoclastes de la frivolitat acaben per ser engolits per l'objecte de la seva crítica. *L'aparador* és una obra que es qüestiona molt menys del que íntimament pretén. Passa ben aviat de la guspira de l'a-

tenció al desinterès del tòpic revisitat. Atractiva a primera vista com una nova revista de moda que en el seu editorial promet ser diferent, crítica, inconformista, a la quarta pàgina es queda sense material de pes i a la cinquena s'aferra al salvavides del qüestionari Proust.

El protagonista és un jove artista que es dedica a muntar aparadors per sobreviure. L'espectador apareix en ple *working process*. Però l'artista no s'enfronta sol al seu conflicte. Com el Simó del desert de Buñuel, és visitat pel diable i les seves encarnacions, personatges decidits a posar-lo a prova. Però després de la primera temptació (un dandi corrosiu, amo del negoci i de l'aparador), l'obra es perd en el laberint de la redundància.

El dilema de l'artista és tan vell que es meixeria unes línies al *Gènesi*. Només la categoria dels seus contrincants podria despertar un cert interès sobre aquesta qüestió tan coneguda. Cosa que l'autora només aconsegueix amb el cínic botiguer i la seva sainetesca acidesa de burgès avorrit. El capítol de la nena *pija* que busca un instant de projecte de vida en l'acció radical d'una pedra només serveix per apuntalar la indiferència de l'espectador. Igual que la fantasmagòrica aparició d'un vagabund, l'inevitable símbol de les fissures del sistema.

Bibiana Puigdefàbregas ha creat un espai que funciona com a aparador però que perd força com a escenari de la dramaturgia, i Toni Casares aplica la seva solvència com a director perquè l'obra arribi a port fins i tot en els seus punts més dèbils. Tot i que ben poc es pot fer quan els personatges són una suma d'elements juxtaposats per crear un efecte, per muntar un aparador del que se suposa que és la nova dramaturgia.

6ª SETMANA Gran Sants Multicines 2m ZEE Club Doré 2m NAPOLS

Ulrich Tukur Mathieu Kassovitz

AMEN.

Una pel·lícula de Costa-Gavras

No recomanada menors de 13 anys

www.wanda.es

(7 Nominacions als Premis César 2003)